

והפיצועים

כאן אפשר למצוא את בעל המשאית שמשאיתו גויסה כדי להוביל תחמושת. הוא גבר בגיל העמידה שכבר במיבצע קדש פסחו עליו ולא קראו לו, נשאר ליד ההגה של מכוניתו, עושה מאות קילומטרים ביום במשאית עמוסה חומרי האוימה" מחווירה לעומתו.

כאן אפשר לפגוש את חיים, גרז'ניק מעיירת העולים שדרות. ארבעה מאחיו מגויסים ומשרתים כל אחד ביחידה אחת. הוא עצמו לא מגויס מטעמי בריאות. אבל הוא ניצב ליד אחד הגשרים שעל התעלה, לבוש מדים מאולתרים, ומסייע בחילוץ פצועים. "יצאתי לחפש את אחי", הוא מספר. "הוא משרת ב" תור חובש. הוא רק בן 19. ראיתי שהוא מתרגש למראה הפצועים והנפגעים. נש" ארתי כדי לעזור לו."

בעמדה קדמית מתרוצץ בחור בעל פני איכה. מושבניק בכל רמ"ח אבריו. בשי" רות הסדיר כיהן במחיצתו של חאלוף. האלוף שלו השתחרר אך גויס במילח" מה. לו לא קראו. אבל הוא לא המתין.

המפקד צריך אותי", אמר. "עשרים שנה עבדנו יחד. אני מכיר אותו יותר מכל אדם אחר. אני מבין אותו כפי שאיש לא יבין אותו. אני צריך להיות כאן."

מכונית שק"ם נוטה על צידה בצד ה" דרך, נראית כעומדת להתחפף אחרי ש" שקעה בחולות. "משהו במנוע התקלקל", מסבירים השק"מיסטים. לסדנאות הניידות אין זמן לספל ברגע זה במכונית השק"ם. "הטנקים השובים יותר" לפתע נעצר ג'יפ אזרחי. איש בעל שיער-שיבה קופץ מתוכו וניגש אל מכונית השק"ם. "מה הבעיות?" הוא שואל. תוך מיספר דקות מצליחים להפעיל את המכונית ולחלצה מהחולות. "הייתי פעם מכונאי" מספר הגבר שגילו מתקרב ל-60. "תיאר" תי לעצמי שאוכל להועיל כאן."

ירו משירות סדיר וטרם הוצבו ליחידות מילואים, חוזרים ומתייצבים ביחידות ה" אם שלהם, יחד עם חבריהם שטרם הש" תחררו. הם מקבלים מדים ושק, נלחמים בקו הראשון. כמה מהם נופלים. "מה יחיה?" שואלים חבריהם הממשיכים ל-

נקודת האיסוף

בעורף החזית, במרחק קילומטרים ספורים מקו האש, ממוקמת נקודת האיסוף הפצועים. לכאן מביאים את הפצועים מקו האש באמבולנסים, בנגמ"שים ובמסוקים זעירים, אחרי שקיבלו טיפול.

הילחם. "מי ידאג למשפחות שלהם?" מסבירים להם כי הם יחויילו אחרי ה" מוות.

אלה, בצד המגויסים שאינם נופלים מהם במסירות ובגילויי הקרבה והתנד" בות, מהווים את סודו הגדול של צה"ל. זהו הגורם שלא נלקח אף פעם בשיקוף לים הקרים של הערכת הכוחות, והישוב מספרי הטנקים, המטוסים והתותחים. הם המשקפים אולי יותר מכל דבר אחר, את רוחו האמתית של הצבא הזה. זוהי הרוח שחוללה את המיפנה הג" דול ואיפשרה את הפריצה ששניתה את פני המילחמה.

ביום ה-18 של המילחמה, כאשר הפסקת-האש עליה הסכימו הצד" דים לא התבצעה בשטח, וקרבות מרים היו נטושים משני עברי התעלה באותו היקף כימעט כמו בכל ימי המילחמה הקודמים, המשיך הציר המוביל אל ראש-הגשר בגדה המערבית להיות עורק החיים הראשי של הכוחות הלוחמים במרחק 60 קילומטרים מקהיר. אלא ששוב לא היה כל דימיון בינו לבין הציר שניסרץ בתחילה.

התחום המוגן של הציר משני עבריו התרחב עד לרוחב של עשרות קילומטרים משני צידי. הפריצה הצרה, שרק מעטים האמינו ביכולתה להחזיק מעמד לאורך זמן, שקעה חיים בכל שעות היום וה" לילה. "זוהי ממש אוטוסטרדה! התפעלו החיילים ששעטו לאורך הדרך. "אפילו ברחוב דיזנגוף בשעות השיא אין תנועה כזאת."

על אחד הגשרים שעל התעלה ניצב אחד המפקדים, שהיו בקו האש מרא" שית המילחמה והתבונן במחזה המרהיב כמי שאינו מאמין למראה עיניו. "זוהי הרכבת הימית שלנו", העיר לו אחד ה" חיילים שעמד לידו.

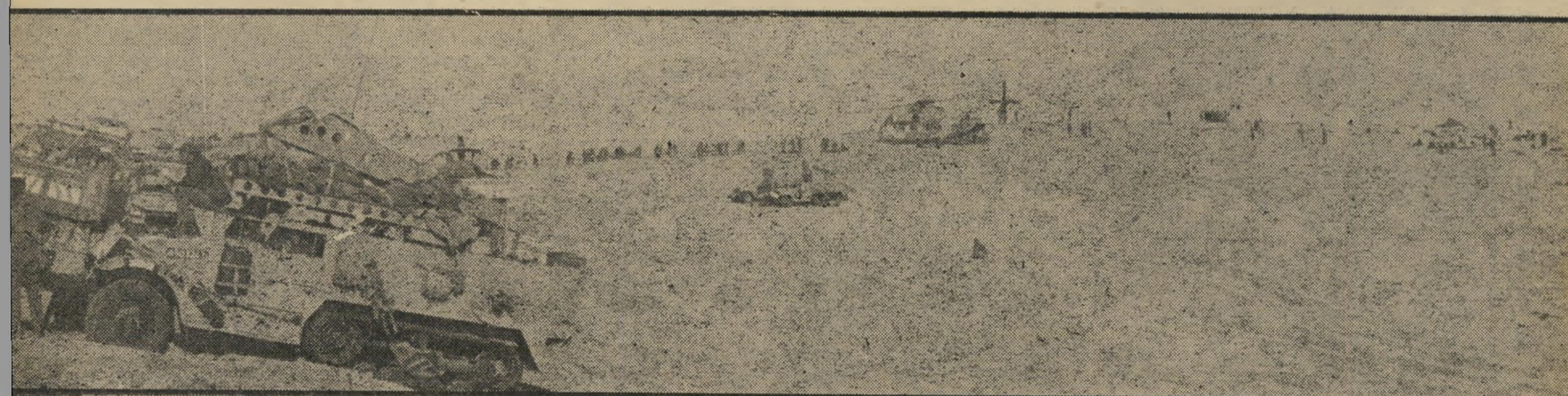
"עוזב שטויות", אמר המפקד, "שום רכבת אווירית ושום רכבת ימית — זוהי הרכבת האנושית."

חילים להוביל אל קרבי את הפצועים שקיבלו טיפול רפואי מידי הרופאים בנקודת האיסוף. דקות מיספר אחרי הנחיתה כבר ממריא המסוק עם הפצועים צפונה לבתי-חולים אשר במרכז הארץ.

שניים מאנשי נקודת האיסוף הקידמית של חיל-הרפואה מביטים במסוק החובלה הג" דול הנוחת במקום המסומן לו. ברגע בו נוחת המסוק כבר מת-

הנחיתה

אל המסוק. הדאגה לפינויים המהיר של הפצועים, שהגיעה הפעם לשיאים חדשים, הצילה חיי רבים מהם. גם בשעת הטיסה אל בית-החולים שבגורף, ממשיכים הפצועים לקבל כל העת טיפול מידי הרופאים הנמצאים עמם יחד במסוק, משגיחים על מצבם ללא הפסקה.

מסוק הובלת הפצועים נחת על ה" גבעה בקירבת נקודת האיסוף. מ" שמאל נראית על הגיבעה השיירה הארוכה של נושאי האלונקות, המובילים את הפצועים

טור מובילי האלונקות